

να τοῦ τεύου. Καὶ αὐτὸ τὸ θερμὸν ὕδωρ φέρει πολλάκις λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Τὸ τεῖον ὁμῶς ἐνισχύει καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας, παραλυομένης διὰ τοῦ δηλητηρίου. Τοῦτο δύναται προσέτι νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν καὶ διὰ τραύματος, π. χ. διὰ δῆγματος ἐντόμου, ὥφους, ἢ κυνός. Κύριον μέλημα τοῦ θεραπεύοντος εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶνε νὰ ἐμποδίσῃ ἐγκαίρως τὸν ἰὸν ἀπὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καρδίαν. Πρέπει λοιπὸν τὸ δηχθὲν μέλος νὰ συμπίεσθῃ ἰσχυρῶς κάτωθεν τῆς πληγῆς καὶ νὰ παρακωλυθῇ ἡ κυκλοφορία του. Τοιοῦτοτρόπως φράττεται ἂν ἐνὸς ὁ δρόμος τοῦ πρὸς τὴν καρδίαν, ἂν ἐτέρου δὲ ἐκπνέζεται τὸ δηλητηριασθὲν αἷμα. Τούτου γινομένου, τὸ τραῦμα πρέπει νὰ πλυθῇ καὶ νὰ περιδεθῇ ἐπιμελῶς διὰ φανικοῦ ὀξέος κτλ. Καὶ ἂν ταῦτα πάντα καλῶς γίνωσι, πάλιν δὲν βλάπτει καθόλου ἂν ὁ ἀσθενὴς πῇ μεγάλας δόσεις τεύου.

Οὐδεμίαν σχεδὸν πρώτην βοήθειαν δύναται νὰ παράσῃ ὁ μὴ ἱατρὸς εἰς τοὺς καέντας. Τὸ μόνον ὑπερ δύναται νὰ πράξῃ εἶνε νὰ μὴ μεταφέρῃ τὸν καέντα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, πρὶν ἢ περιδεθῶσιν ὅλαι τοῦ αἱ πληγαὶ καὶ μετριάσθωσιν οἱ πόνοι.

Εἶδος δηλητηριασμοῦ εἶνε καὶ ἡ ἀπόφυξις. Τὸ αἷμα παγώνει καὶ διαλυόμενον διὰ τῆς θερμότητος γίνεται δηλητηριώδες. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει τὸν παγωμένον ἀμέσως νὰ τὸν θερμαίνωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀποδίδηται εἰς τὴν κυκλοφορίαν μέγα ποσὸν τοῦ ἀποπαγέντος αἵματος, ἀλλὰ μᾶλλον

νὰ τρίβωμεν αὐτὸν διὰ χιόνος, νὰ τὸν θέτωμεν ἐπὶ ψυχρᾷ κλίνης καὶ ἂν οὐ παρέλθωσι πολλαὶ ὥραι νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς θερμὸν δωμάτιον. Ἡ κατάστασις τῆς ἀποψύξεως δύναται νὰ διαρκέσῃ 5—6, ἐνίοτε δὲ καὶ 10—12 ἡμέρας χωρὶς ὁ παγωμένος νὰ ᾔνῃ νεκρός. Ἐξωτερικῶς παρέχει ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου, ὑπάρχει ὁμῶς πάντοτε μία μικρὰ συγκοινωνία μεταξὺ καρδίας καὶ πνεύμονος. Διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν δὲ ὅτι διαρκεῖ ἀκόμη ἡ ζωὴ, θέτομεν τὸ οὖς ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ ἀκούομεν τοὺς παλμοὺς αὐτῆς, ἢ-καταφεύγομεν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν βελονῶν. Εὐρρωστοί, ὑγιεῖς, καλῶς τετραμμένοι καὶ μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν πεποικισμένοι ἄνθρωποι δύνανται ἄνευ βλάβης νὰ ὑποφέρωσι ψῦχος μέχρι 50° Ρεωμέρου.

Ἄμα ὡς ἄνθρωπός τις ἀσθενήσῃ, ὁ ἱατρὸς τὸν διατάσσει νὰ κατακλιθῇ. Ἡ κλίνη εἶνε ὁ σπουδαιότατος παράγων κατὰ τὴν θεραπείαν πάσης νόσου. Ἐν τῇ κλίνῃ διανέμεται ἡ ἐσωτερικὴ θερμότης ἰσομερῶς πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ σώματος. Συχνάκις καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἀγνοοῦμεν τί ἀκριβῶς πάσχομεν καὶ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκομεν τῆς ἀσθενείας μας. Ἐπέρχεται πυρετὸς κτλ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι παρήγγειλεν ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ εἰς τῶν μεγαλειτέρων πρακτικῶν ἱατρῶν τοῦ αἰωνός μας πρὸς τοὺς τρεῖς υἱούς του, οἱ ὅποιοι καὶ οἱ τρεῖς ἔγιναν καὶ αὐτοὶ ἱατροί: „ὅλοι οἱ πυρέσσοντες ἀσθενεῖς πρέπει νὰ ἔχωσι τὴν κεφαλὴν ψυχρὰν, τοὺς πόδας θερμούς καὶ τὸ σῶμα ἀπηλλαγμένον βαρέων σκεπασμάτων“.

ΦΥΛΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(τέλος).

Ἡ Χρυσῆς ἔσπευσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν πύργον, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾧ ἐκλειδώθη ἡ Χαριτῶ, καὶ ἐφώνησε: „Χαριτῶ, κόρη μου, ἐνδύσου γλήγῳρα· ὁ Φυλλίδας, ὁ ἄρραβωνιαστὴς Σου εἶνε ἐδῶ καὶ ἔδωκεν ὅλους τοὺς κλέφτας ἐκεῖ κάτω. Σήκω νὰ Σὲ πάγω ’ς αὐτόν.“ Ἡ Χαριτῶ ἔδειξεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὅτι ἦτο γνησία ἀπόγονος τῆς Πηνελόπης, ἥτις, ὅταν ἀνηγγέλθη αὐτῇ ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε καὶ ἐφόνευσε ὅλους τοὺς μνηστῆρας της, δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ χαρμύσσον ἄγγελμα, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς δυσπιστίας ἀπεκρίθη εἰς τὴν Χρυσῆν: „Μὴ με περιγελάς, καὶ μὲν, εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν μου. Μ’ ἐξύπνησες ἀπὸ ἑνα ὥραϊον ὄνειρον καὶ μ’ ἔριψες πάλιν εἰς τὴν φρικώδη πραγματικότητα.“ — „Δὲν Σε περιγελῶ, παιδί μου“ ἀπήντησεν ἡ Χρυσῆς, „Σ’ ὀρκίζομαι εἰς ὅλους τοὺς Θεούς. Ἐλα καὶ θὰ ἰδῇς ὅλα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς Σου.“ Τότε ἔσπευσεν ἡ Χαριτῶ καὶ ἠκολούθησε τὴν γραῖαν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ὁ Φυλλίδας τὴν προῦπήντησε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Καὶ ἔπασεν ἡ κόρη ὀδυρομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Οἱ ἀκολουθήσαντες τὸν Κτησίαν ἑνοπλοὶ δοῦλοι καὶ λοιποὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀνδρὸς ἀνέμενον κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἀντροῦ τὸν Φυλλίδα, ὅστις παρέμεινε βέβαια ἐπὶ τινα χρόνον πλησίον τῆς Χαριτοῦς του. Τούτους ἐπλησίασε πεφοβισμένη καὶ περίφροντις ἡ Χρυσῆς, ἥτις ἀπετάθη πρὸς τὸν Ἀρκάδα, τὸν ὅποιον ἐγνώριζεν ὡς παλαιὸν τῆς συμμορίας μέλος, καὶ τῷ εἶπε: „Καὶ τί θ’ ἀπογεῖνω ἐγώ; Θὰ μὲ παραδώσουν κ’ ἐμένα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὰς ἀρχάς, καὶ ἔπειτα . . . τί ἔχω νὰ πάθω!“ — „Ἡσύχασε, Χρυσῆς“, εἶπεν ὁ Ἀρκάς, „δὲν θὰ πάθῃς κανένα κακόν· ἐγὼ ’ξέρω,

ὅτι στανικῶς μένεις ἐδῶ, καὶ ὅτι δὲν εἶσαι δὰ καὶ τόσο κακιά· θὰ τὸ πῶ ’ς τ’ ἀφεντικά.“ Καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸν Κτησίαν, εἰς τοῦ ὁποίου ἔπασε τοὺς πόδας ἡ ταλαίπωρος γυνὴ καὶ τὸν καθικέτευσε νὰ τὴν λυπηθῇ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Ὁ Κτησίας τὴν διέταξε νὰ σηκωθῇ, ἤκουε δ’ ἀταράχως καὶ μετὰ τινος ἐνδιαφέροντος τὰς εὐνοϊκὰς συστάσεις τοῦ Ἀρκάδος ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐπέστρεψε καὶ ὁ Φυλλίδας, χειραγωγὸν τὴν ὀδυρομένην ἐτι μνηστῆν του. Ἐνῶ ἡ κόρη ἐχαίρετι μὲ φιλόφρον ὕφος πάντας τοὺς προσελθόντας πρὸς ἀπελευθέρωσίν της, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν ἡ Χρυσῆς καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν της, περὶ τῆς ἀνάγκης καὶ πάντοτε φιλόφρονος πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς της. „Αὐτό μοι τὸ εἶπεν ἡδὴ ἡ Χαριτῶ, Χρυσῆς“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας, „καὶ Σε χρεωστῶ χάριν διὰ τοῦτο. Θὰ Σε παρωμεν μαζὶ μὲ καὶ θὰ φροντίσωμεν καὶ διὰ Σέ.“

Ἡ γραῖα δυσκόλως κατάρθρωσε νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐγνώμονος συγκινήσεώς της. Κατεφίλησε τὰς χεῖρας τοῦ Φυλλίδα καὶ τῆς Χαριτοῦς καὶ δὲν ἐσιώπησεν, εἰμὴ ὅταν ὁ Φυλλίδας στραφείας πρὸς τοὺς φίλους του ἠρώτησε: „Τί μένει λοιπὸν τώρα νὰ κάμωμεν; Πήγαινε Σὺ, Ἀρκάς, εἰς τὸ ἄντρον καὶ σὺναξέ ἐκεῖνα τὰ 1000 χρυσᾶ νομίσματα, ὅσα τοῦλάχιστον ἠμπορέσης· αὐτὰ νὰ τὰ κρατήσῃς ὡς ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν Σοι εἶχον ὑποσχεθῇ. Καὶ Σεῖς, οἱ δοῦλοι, καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἡ Χρυσῆς νὰ πάρετε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῶν ληστῶν ὅ,τι ἠμπορεῖτε νὰ κουβαλήσετε.“ Ἡ διαταγὴ τοῦ Φυλλίδα ἐξετελέσθη ἀνελλιπῶς.

Μετ’ ὀλίγον ἀπεφασίσθη, ὁ Φυλλίδας μετὰ τῆς Χαρι-

τοὺς, τοῦ Ἀρχάδος, τῆς Χρυσίδος καὶ μέρους τῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν ν' ἀπέλθωσιν ἀμέσως εἰς Ὑπάτα, ὁ δὲ Κτήσιος μετ' ἑπτα δούλων νὰ παραμείνῃ πρὸς φρούρησιν τῶν δεσμίων, μέχρις οὗ ἀφίγῃ στρατιωτικὴ ἐξ Ὑπάτων δύναμις πρὸς παραλαβὴν αὐτῶν. Ὁ Φυλλίδας ἐσκόπευε νὰ καταγγεῖλῃ τὰ συμβάντα εἰς τὰς στρατιωτικὰς τῆς πόλεως ἐκείνης ἀρχὰς ἅμα τῇ ἀφίξει του. Ἦρχισαν λοιπὸν αἱ πρὸς ἀναχώρησιν παρασκευαί, προσήχθη δὲ τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο ὑποζύγιον διὰ τὴν Χαριτώ, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπέσάχθη τῶρα ἡ Χρυσίς ἐδειξεν εἰς τοὺς παραμειναντας τὰ τρόφιμα, καὶ μετ' οὗ πολὺ κατήρχοντο τοῦ ὅρου.

Εἰς τὰ Ὑπάτα ἐφθασαν τὸ πρῶτ', τὴν δὲ δειλὴν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπρόφθασεν εἰς τὸν πύργον τὸ στρατιωτικὸν ἐκεῖθεν σῶμα· οἱ ἡμίσεις τούτων μετήνεγκον τοὺς δεσμίους εἰς τὴν πόλιν, μεταξύ δ' αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Στράτων. Ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ περιπλὸν ἀκινδύνως εἰς τὰς πέριξ πόλεις, προὔτιμησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον, καὶ ὅταν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν, περιεκυκλώθη ἀμέσως καὶ συνελήφθη. Ἦτο πεπρωμένον νὰ μὴ διαφύγῃ τὴν πρέπουσάν αὐτῷ τύχην. Οἱ ἄλλοι ἡμίσεις τῶν στρατιωτῶν ἔμειναν ἐν τῷ πύργῳ φρουροῦντες· διότι ὁ στρατιωτικὸς τῶν Ὑπάτων διοικητὴς ἀπεφάσισε νὰ κατὰσχῃ διὰ παντὸς τὸ ἀπρόσβλητον ἐκεῖνο καὶ φυσικὸν φρούριον διὰ φρουρᾶς, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ τὴν πέριξ χώραν ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς, ἠδύνατο δὲ καὶ ν' ἀποστερήσῃ τοὺς ληστὰς τοιοῦτου κρησφυγέτου.

Ἡ ἐν Ὑπάτοις ἀρχὴ ἐταλαντεύετο κατ' ἀρχὰς μεταξὺ δύο γνωμῶν, ἀν' ἑπρεπε δηλ. νὰ διαδῇ τοὺς αἰχμαλώτους ὑπὲρ προσεχοῦς τινος θηριομαχίας ἢ νὰ παραδῶσιν αὐτοὺς εἰς ἄμσον σταύρωσιν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐθεώρησεν ὡς ἀσφαλέςτερον νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ὡς τάχιστα. Καὶ οὕτω ἐν Ὑπάτοις ἐθεώντο τὴν ἐπαύριον παράδοξόν τινα πομπήν. Ὑπὲρ τοὺς δώδεκα ληστὰς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τάγματός στρατιωτῶν καὶ πλῆθος λαοῦ, εἰσῆλθον διὰ τῆς μεγάλης πύλης, ἕκαστος μὲ πᾶσσαλον κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ των, προσδεδεμένον εἰς ἄλλον, ἅψ' οὗ ἐξήρτητο ἄλλος ληστής, καὶ οὕτως καθεξῆς, εἰς τρόπον ὥστε καὶ οἱ δώδεκα νὰ σχηματίζωσιν μίαν εὐθείαν γραμμὴν. Ὅπισθεν ἤρχοντο μαστιγοφόροι, μαστιγοῦντες τοὺς ἀθλίους καταδικούς. Προηγείτο δὲ ὁ Στράτων, μὲ σκυθρωπὸν καὶ ἄγριον πρόσωπον, παρ' αὐτόν δὲ ὁ γέρων Λάμαχος, κλονούμενος καὶ ἀπηλπισμένος, ὅλως διάφορος τὴν διάθεσιν ἢ κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἐσπέραν, ὅτε τὸν εἶδομεν τόσον διασκεδαστικὸν καὶ μάλιστα καλὸτρόπον ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ πύργου. Τίς οἶδεν ὁποῖων ἐγκλημάτων ἢ ἀνάμνησις βασανίζει τῶρα τὴν συνειδήσιν τοῦ, ἀπερχομένου εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

Τοὺς καταδικούς ὠδήγησαν εἰς ὀλίγον ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπέχοντα λόφον. Ἐκεῖ ἐσταυρώθησαν πάντες, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐδεὶς διήρχετο ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς. Οἱ πεφοβισμένοι κάτοικοι ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀκούσουν καὶ πάλιν τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς στεναγμούς τῶν ἐσταυρωμένων.

XIII.

Ὁ Φυλλίδας καὶ ἡ Χαριτώ ἔμειναν ἐν Ὑπάτοις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πολέμωνος, ὅπου συνήντησαν καὶ τὸν Χαιρέαν. Τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν χαρὰν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Χαριτώ ἦτο πολὺ καταβεβλημένη ὡς ἐκ ἐκ τῶν ἀλλεπάλληλων συγκινήσεων κατὰ τὰς τελευταίας ἐκείνας ἡμέρας, ὁ Πολέμων μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του ἐπρότεινε εἰς τὸν Φυλλίδαν νὰ μείνωσιν παρ' αὐτῷ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, μέχρις

αὐτὴν δηλ. ἀναρρώσῃ ἐντελῶς ἡ Χαριτώ· ἠδύνατο δὲ ὁ Φυλλίδας νὰ προσκαλέσῃ ἀμέσως καὶ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης, ἢ ὅποια τοὺς ἀπεθύμησε βέβαια μετὰ τὸν ὀδυνηρὸν ἐκεῖνον χωρισμόν. Ὁ Φυλλίδας καὶ ἡ μνηστὴ τοῦ εὐχαρίστως ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην, ἐστείλαν δὲ ἄγγελον εἰς Χαιρώνειαν μετὰ γραμμάτων, δι' ὧν ἀνεκοίνουν εἰς τοὺς οἰκείους τὴν αἰτίαν τῆς Χαριτοῦς ἀπελευθέρωσιν καὶ ἐν ὀνόματι τῆς φιλοξένου οἰκογενείας τοῦ Πολέμωνος προσεκάλουν αὐτοὺς εἰς Ὑπάτα.

Ὁ Φιλοκλῆς δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του. Μετὰ τὰς πρώτας περιπτώξεις καὶ τρυφερότητας συνεφώνησαν ὅλοι, ὥπως ἡ ἐν Ὑπάτοις διαμονὴ τῆς κόρης ἀποβῇ ὡς οἷόν τε διασκεδαστικώτερα καὶ συντελεστικὴ εἰς τὴν ἀναρρώσιν τῆς καὶ λήθῃ τῶν τελευταίων κακώσεων. Δὲν ἔλειψαν λοιπὸν αἱ συχναὶ ἐκδρομαὶ εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως, καθ' ἃς ἡ Χαριτώ ἐν μέσῳ θορυβωδῶν, εὐθυμῶν, προσφιλῶν καὶ πρὸς αὐτὴν ἀφωσιωμένων οἰκείων καὶ φίλων ταχέως ἀνεβίωσε, πρὸς ὃ δὲν συνετέλεσαν βέβαια καὶ ὀλίγον ἡ διαρκὴς παρουσία καὶ αἱ περιποιήσεις τοῦ Φυλλίδα. Καὶ οὕτως ἀπέπτη ὡς ὄνειρον ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς ἡ ἀνάμνησις τῆς αἰχμαλωσίας τῆς καὶ ἡ ἐρώσα καρδίᾳ τῆς ἐπληρώθη ἐκ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ εὐέλpidος μέλλοντος.

Τὰς ἐσπερινὰς ὥρας διήρχοντο ἰδίᾳ ζωηρότερον. Τότε παρευρίσκοντο ὅλοι ὁμοῦ ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ καὶ παρὰ τὴν τράπεζαν παρέκἀθηντο πολλοὶ οἰκογενειακοὶ τοῦ Πολέμωνος φίλοι, γνωρίζοντες τὸν σκοπὸν τῆς προσελύσεώς των καὶ φιλοτιμούμενοι νὰ συντελῶσι πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν κοινὴν εὐθυμίαν. — Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ συναναστροφή ἦν πολυπληθεστέρα παρείποτε, εἶπεν ὁ Φιλοκλῆς μὲ ἀστείον ὕφος: „Εἴμεθα ὅμως εἰς τὰ Ὑπάτα, καὶ ἀκόμη δὲν εἶδομεν καμμίαν μάγισσαν, οὔτε κανένα ἄνθρωπον νὰ πετᾷ, οὔτε ν' ἀπολιθωθῇ, οὔτε νὰ γείνῃ λύκος· καὶ τὰ Ὑπάτα φημίζονται ἀνέκαθεν ὡς πλήρη μάγων καὶ μαγισσῶν.“

„Ἀλλά, πατέρα“, ὑπέλαβεν ἡ Χαριτώ μὲ τὸ ἴδιον ὕφος, „μὴν ἐπιθυμῆς τοιοῦτό τι· ἡμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ πάθωμεν τι.“

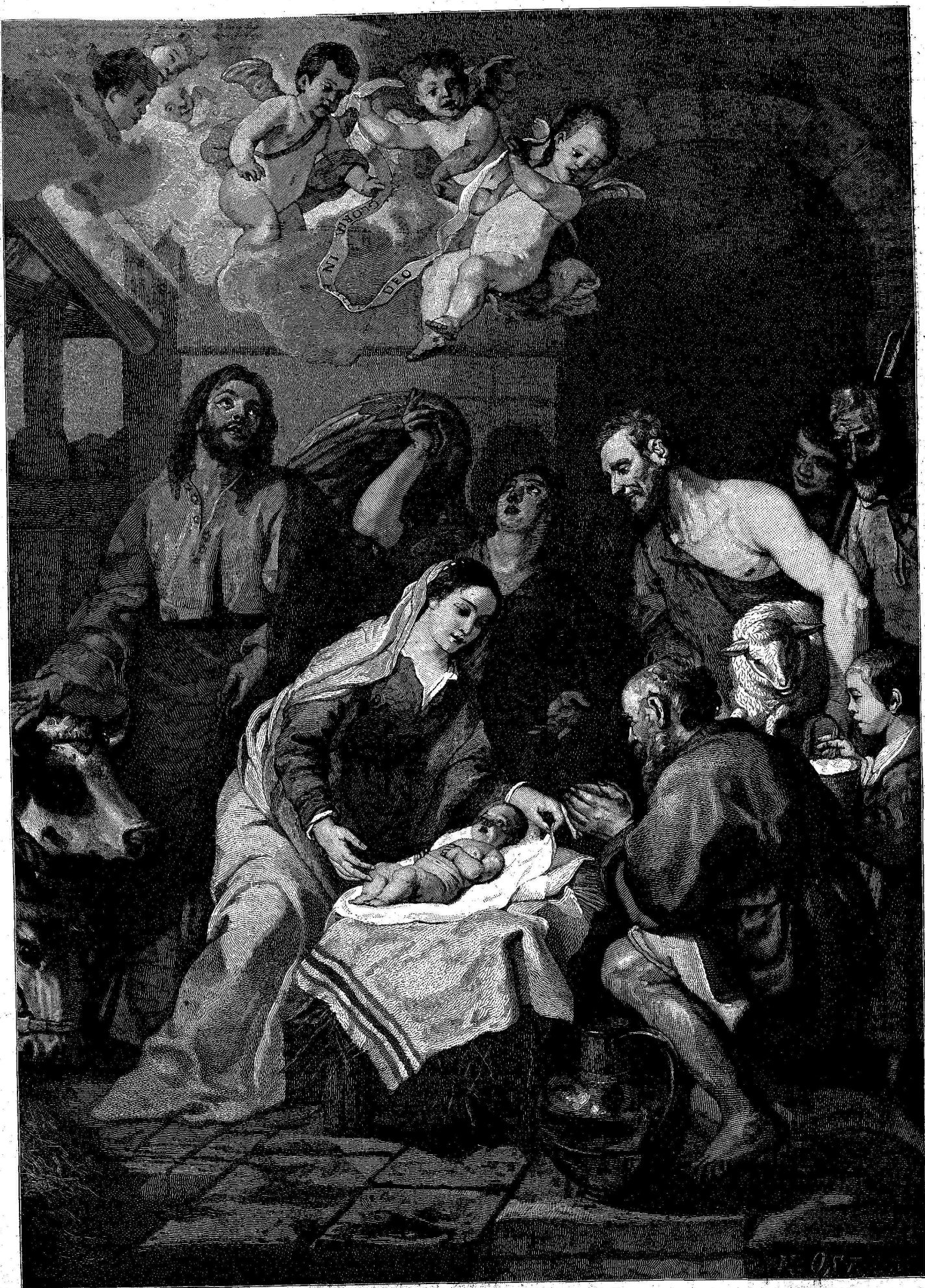
„Βέβαια, κόρη μου“ εἶπε καὶ ὁ Πολέμων· „ἐδῶ εἰς τὰ Ὑπάτα εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα αὐτὰ τὰ πράγματα· δι' ἐνὸς καὶ μόνον νεύματος μιᾶς μαγίσσης ἡμπορεῖς νὰ χάσῃς καὶ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν νεότητά Σου καὶ νὰ μεταμορφωθῇς εἰς μυῖαν ἢ ἀράχην. Πιστεύω νὰ φοβῆσαι πολὺ τοιοῦτό τι Χαριτώ μου.“

„Καὶ μήπως δὲν μετεμορφώθῃ ἐδῶ εἰς τὰ Ὑπάτα“, εἶπεν ὁ Κτήσιος, „ὁ ἐκ Πατρῶν Λούκιος εἰς ζῆνον; Αὐτὸς κατόπιν περιέγραψε τὰ κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν ἐκείνην παθήματά του δι' ὠραίου βιβλίου.“

Καὶ ὁ Πολέμων ἐνευσεν ἕνα συμπολίτην του, τὸν Κράτητα, ὅστις διεκρίνετο ἐπὶ εὐφυολογίᾳ καὶ ἀστείότητι ἐν πάσαις ταῖς οἰκογενειακαῖς συναστροφαῖς, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε διηγούμενος μετὰ πολλῆς χάριτος τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον καὶ φερώνυμον τοῦ Λουκιανοῦ μῦθον, ἀφοῦ ὅμως διὰ σοβαροῦ προοιμίου ἀπέδειξεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, ὅτι αὐτὸς καὶ οὐχ ὁ Λούκιος ἦν ὁ ἥρως τοῦ γελοίου παθήματος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνάκου ἐκείνης καὶ ἀστειοτάτης διηγήσεως εἶπεν ὁ Φυλλίδας ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Κράτητα: „Δὲν θὰ λυπησῇς ὅμως, πιστεύω, διὰ τὸ πάθημά Σου ἐκεῖνο, φίλε μου, διότι εἶδες πολὺν κόσμον διὰ τῆς προσωρινῆς ἐκείνης ἰδιότητός Σου καὶ πολλὰ πράγματα θὰ ἔμαθες.“

„Βέβαια! καὶ μάλιστα χαίρω πολὺ“, προσέθηκεν ὁ Κρά-

Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ de Crayer.

τες, „διότι ξμαθον και εσπούδασα υπό την αὐτὴν ιδιότητα τὰ αἰσθημάτων και ὅλην τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ ἀτυχοῦς γένους τῶν ὄνων.“

„Ξεύρετε ὅμως κι' ἓνα ἄλλο“, εἶπε ζωηρῶς δέσποινά τις, „ὁ Κράτης μας ἐφύλαξε και μίαν πολὺ περιέργον ἐξιν τῆς παλαιᾶς ἐκείνης καταστάσεώς του. Ἡμπορεῖ νὰ κινήσῃ τὰ ὄντά του, ὡς . . . ὄνος!“

Και χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ οὔτε λέξιν ὁ καλὸς Κράτης ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν τῶν πειρακτικῶν λόγων τῆς δεσποίνης και ἔδωκε δείγμα τῆς τέχνης του, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἔκαμνεν ἓνα τοιοῦτον μορφοσμόν, ὥστε ἅπαντες, μικροὶ τε και μεγάλοι, ἐγέλασαν θορυβωδῶς και ἀπὸ καρδίας. — Και οὕτω διήρχοντο τὸν χρόνον τῆς ἄλλως βραχείας ἐν Ὑπάτοις διατριβῆς τοῦ Φιλοκλέους και τῶν οἰκείων του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχώρησεν οὗτος μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐξ Ὑπάτων ἐν συνοδείᾳ τοῦ Χαιρέα και τοῦ υἱοῦ του. Ἐπὶ τῆς ἀμάρξης ἀνέβησαν ὁ Φιλοκλῆς μετὰ τῆς συζύγου του και τῆς θυγατρὸς του και ὁ Χαιρέας, οἱ δύο νέοι ἠκολούθουν ἐφιπποὶ, παρ' αὐτοὺς δ' ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ τῆς Χαριτοῦς ὑποζυγίου ἡ Χρυσή, κατόπιν δ' ἤρχοντο και τινες δούλοι. Ὅταν ἡ Χρυσὴ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς ὑποζυγίου, εἶπεν ἀστείονος ὁ Φυλλίδας πρὸς τὸν παρῖοντα φίλον του: „Ἐὰν τυχὸν και αὐτὸς ὁ ὄνος ἔχει πάθει ὡς πρόην ἄνθρωπος τὸ πάθημα τοῦ Λουκίου ἐκείνου ἢ τοῦ ἰδικοῦ μας Κράτητος, πιστεύω αὐτὴν τὴν στιγμήν πολὺ νὰ χαίρῃ διὰ τὸ εὐάρεστον φορτίον, τὸ ὅποιον τῶρα φέρει.“ — „Ὅταν ἔφερε τὴν Χαριτῶ“, ἀπεκρίθη ὁ Κτησίας, „πιστεύω, νὰ ἔχαιρε πολὺ, ἀλλὰ τῶρα, νομίζω, ὅτι περισσύτερον χαίρεται ἡ Χρυσὴ ἢ ὁ ὄνος.“ Ἡ συνοδεία προῦχώρει εὐθυμῶς και ἐφθασεν ἐνωρὶς εἰς τὴν Ἡράκλειαν. Τὴν ἐπαύριον ὁ Φιλοκλῆς ἐκίνησε μετὰ τῶν οἰκείων του εἰς Χαιρώνειαν, ἀφοῦ ὁ Χαιρέας, καθὼς και ὁ Πολέμων πρότερον ἐν Ὑπάτοις, εἶχε τῷ ὑποσχεθῆναι νὰ ἔλθῃ τὸν προσεχῆ μῆνα μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Χαιρώνειαν διὰ τοὺς γάμους τοῦ Φυλλίδα και τῆς Χαριτοῦς.

XIV.

„Σήμερον εἶνε οἱ γάμοι“, εἶπεν ἡ Εὐτυχίς, ἡ γνωστὴ ἡμῖν τροφός, ὅταν ἠγέρθη ἐνωρίτατα. Ἐνεδύθη ταχέως και ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς διὰ νὰ μὴν ἐξυπνίσῃ τὴν εἰς τὸ παρακειμένον δωμάτιον κοιμωμένην Χαριτῶ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ Εὐτυχίς δὲν εἶχε ποτέ καθήκοντα ἐπιτηρήσεως τῶν δούλων και τῶν ἐν τῷ οἴκῳ θεραπευμένων, ἀλλὰ σήμερον ἐπεθύμει νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς ὅλα ὡς ἡ πρεσβυτέρα σύντροφος τῆς Χαριτοῦς. Διὰ τοῦτο και ἐσηκώθη σήμερον τόσον ἐνωρίς.

Ἄλλ' εὗρε και δούλους και θεραπαινίδας ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐξυπνοὺς και ἐργαζομένους, διότι πολλὰ ἔπρεπε νὰ γένωσιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Και πρῶτον, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔπρεπε νὰ στολισθῇ ἡ θύρα τῆς οἰκίας μὲ ἄνθη και μὲ στεφάνους ἐκ κλάδων ἐλαίας και δάφνης, ἐπίσης ἔπρεπε νὰ καθαρισθῶσιν ὅλα τὰ ἀγάλματα και νὰ στεφανωθῶσι, ὅλα δὲ τὰ πολύτιμα τῆς οἰκογενείας κοσμήματα και σκεύη, χρυσῶς και ἀργυρῶς, νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς θεὰν τῶν προσκεκλημένων ἐπὶ πολυτελῶν τραπεζῶν. Πρὸς τούτοις ἔδει νὰ παρσκευασθῶσι και τὰ τοῦ συμποσίου, διότι πολλοὶ ἦσαν οἱ προσκεκλημένοι ἐκ τῆς πόλεως, ἐκτὸς τῶν οἰκογενειῶν τοῦ Χαιρέα και τοῦ Πολέμωνος, ἐξ Ὑπάτων και Ἡρακλείας ἀναμενόμενων.

Ἡ Εὐτυχίς ταχέως ἐπέσθη, ὅτι ἡ παρουσία τῆς μεταξὺ

τῶν δούλων ἦν ὅλως περιττὴ και ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου ὑπῆρχόν τὰ ἐνδύματα τῆς νύμφης, διὰ νὰ τὰ θαυμάσῃ ἐτι ἅπαξ και διὰ νὰ ἐξυπνίσῃ τὴν Χαριτῶ, ἣν ἔπρεπε και νὰ βοηθήσῃ, ὅπως ἐνδυθῇ. Ἀλλὰ και ἡ Χαριτῶ εἶχεν ἤδη ἐξυπνίσαι ἀπὸ πολλοῦ. Μετ' ὀλίγον προσῆλθε και κόρη τις φίλης οἰκογενείας και φίλη τῆς Χαριτοῦς, ἣτις εἶχεν ἀναλάβει νὰ φέρῃ ἐκ πλησίον πηγῆς τὸ διὰ τὸ λουτρὸν τῆς νύμφης ὕδωρ.

Μετὰ τὸ λουτρὸν ἤρχισεν ὁ στολισμὸς τῆς νύμφης. Τούτον ἀνέλαβεν ἡ νεωτέρα τῆς οἰκίας δούλη, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς μητρὸς και τῆς τροφῆς, και μετ' οὐ πολὺ ἡ Χαριτῶ μας ἔλαμπεν μὲ τὰ κατάλευκα και περίχρυσά της· τοὺς μικροὺς πόδας τῆς περιέσφιγγον λευκὰ ἐπίσης σανδάλια, τοὺς βραχίονας χρυσῶς ψέλλια και περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν τὸν λαιμόν της· τὴν εὐώδη κόμην τῆς ἐκόσμου ἐπίσης μαργαρίται. Δικαίᾳ ὑπερηφάνειᾳ ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς, ἰδοῦσης μετ' ὀλίγον τόσον ὥραϊαν τὴν κόρην τῆς, ἀλλὰ μεγαλειτέρα ἦτο ἡ ὑπερηφάνεια τῆς τροφῆς, ἥτις δὲν κατάρθωσε βέβαια νὰ κρατηθῇ σιωπηλῇ, ἐξέφρασε δὲ διὰ πολλῶν ἐπιφωνήσεων τὸν θαυμασμόν της. Τὸν νυμφικὸν πέπλον περιέβαλεν αὐτὴ ἡ μήτηρ εἰς τὴν κόρην, περιέδεσε δ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς και προσήρμοσε διὰ χρυσῶν πορπῶν, μεθ' ὃ και παρέλαβον τὴν νύμφην εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς τελετῆς.

Ὁ Φυλλίδας, ὁ εὐδαίμων μνηστήρ, ἐκόσμησεν ἐπίσης μεγαλοπρεπῶς τὸν ἴδιον οἶκον και ἀφοῦ ἐλούσθη και ἐνεδύθη προσῆλθεν εἰς τοῦ πενθεροῦ του. Ἐφόρσε λευκὸν μιλήσιον χιτῶνα και λευκότερον ἱμάτιον, ἡ ὑπόδεσις τῶν ποδῶν του ἦν κομφοτάτη και ἱμάντες χρυσοὶ περιέβαλον τὰς κνήμας του. Στέφανον ἐκ μύρτου ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Προσῆλθε δὲ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φιλοκλέους ἐν συνοδείᾳ τῶν συγγενῶν και τῶν νεαρῶν φίλων του, ἐν οἷς και ὁ Κτησίας.

Παρὰ τῷ Φιλοκλεῖ ἦσαν ἤδη συνηγμένοι οἱ πλεῖστοι οἰκογενειακοὶ φίλοι, ὅλοι λευκὰ ἐνδεδυμένοι και στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέροντες. Ὁ Φιλοκλῆς αὐτοὺς ὑπεδέχετο πάντας και πρὸς πάντας ἀπέτεινε φιλόφρονάς τινες λόγους, ἀλλ' ἐγκαρδιώτερον πάντων ὑπεδέχθη ἓνα γέροντα, τὸν ὅποιον και ἡμεῖς γνωρίζομεν. Οὗτος ἦν ὁ Χρέμων, ὁ πραγματευτὴς τῆς Λεβαδείας, ὅστις τόσον συνετέλεσε διὰ τοῦ Ἀρκάδος εἰς ἀπελευθέρωσιν τῆς Χαριτοῦς. Ὁ Φιλοκλῆς εἶχε προσφέρει αὐτῷ σπουδαῖον χρηματικὸν ποσόν, ἀλλ' ὁ Χρέμων δὲν ἐδέχθη τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀμοιβήν, ἰσχυρισθεὶς ὅτι εἶχεν ἀρκετὰ κερδίσει διὰ νὰ ζήσῃ ἀνέτως τὸν ἐπιλοιπον βίον του και ὅτι πολυτιμότερα τῶν χρημάτων ἦν δι' αὐτὸν ἡ ἀνάμνησις τοῦ χαρμοσύνου γεγονότος, μάλιστα δὲ ἡ φιλία τοῦ Φιλοκλέους. Ὁ δὲ Φιλοκλῆς ἤμειψε τῷ ὄντι τὸν ἐνάρετον ἄνδρα δι' εὐκρινεῖς φιλίας και σήμερον δὲν ἐλησμόνησε νὰ τὸν προσκαλέσῃ ἐν τοῖς πρώτοις εἰς τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του, ἣτις ὤφειλεν αὐτῷ τὴν τιμὴν και τὴν ζωὴν της.

Ἐν τούτοις δὲν ἐλησμονήθησαν αἱ πρὸς τὸν Δία Τέλειον και τὴν Ἥραν θυσίαι, αὐτὸς δὲ ὁ πατήρ προσέστη τῆς τελευταίας θυσίας ἐν τῷ σηκῷ τοῦ οἴκου ὑπὲρ τῶν νεονύμφων. Και ἄλλαι ἀναμφιβόλως θρησκευτικαὶ διατυπώσεις ἐτελεσθῆσαν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῷ ἐορτάζοντι οἴκῳ, ἀλλ' οὐδὲν ἀσφαλὲς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ αὐτῶν, διότι στερούμεθα δυστυχῶς πολλῶν λεπτομερειῶν περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν προγόνων μας βίου. Βέβαιον εἶνε ὅμως, ὅτι ἱερεῖς δὲν προσήρχοντο εἰς τοὺς ἐλληνικοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γάμους.

Μετὰ ταῦτα παρεκάθισαν οἱ ἐορτάζοντες εἰς κοινὴν ἐστίαν. Αἱ δέσποινα καὶ αἱ δεσποινίδες ἐκάθισαν χωριστά, μετὰ δ' αὐτῶν καὶ ἡ πεπλοφοροῦσα νύμφη.

Καὶ εἰς τοὺς δούλους τοῦ οἴκου παρετέθη ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν πολυτελεστάτῃ τράπεζᾳ ἐν τῷ προαυλίῳ. Μετὰ δ' αὐτῶν ἀναγνωρίζομεν καὶ τὸν δοῦλον ἐκεῖνον τοῦ Θρασύλλου, ὅστις εἶχε διαταχθῆ νὰ δείξῃ τὸν δρόμον εἰς τοὺς ἀπάγοντας τὴν Χαριτῶ ληστές, ἐδραπέτευσεν ὅμως καθ' ὁδὸν καὶ εἰδοποίησε τοὺς οἰκείους τῆς κόρης περὶ τοῦ τόπου τῆς ἀπαγωγῆς. Ὁ Χαιρέας ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἐφρόντισε, κατὰ τὴν ὑπόσχασίν του, περὶ πλουσίας ἀπὸ μέρους τοῦ Φιλοκλέους ἀμοιβῆς. — Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ Ἀρκάς; Τοῦτον δὲν δικαιούμεθα νὰ ζητῶμεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φιλοκλέους, διότι ὁ ἴδιος συνηθάνετο, ὅτι δὲν ἦτο εὐκολον ἀμέσως νὰ προσοικειωθῇ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους τῶν μερῶν, ἐν οἷς ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν ληστεύων καὶ κακουργῶν. Ἀπῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν πατρίδα του Ρόδον, διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἐκεῖ μὲ τὰ χρήματά του ὡς ἐντιμος πλέον ἀνθρώπος.

Ἡ εὐωχία διήρκεσε μέχρι τῆς ἐσπέρας, αὐτὴ δὲ ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ νύμφη ἀπῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου. Ἐξῶ πρὸ τῆς οἰκίας προσήλθε καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἄμαξα. Ἡ Χαριτῶ μετὰ τῆς μητρός της προσήλθε τότε παρὰ τὸν βωμόν τῆς Ἑστίας· κατόπιν προσήλθε καὶ ὁ Φυλλίδας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ παρανύμφου τοῦ Κτησίου καὶ παρέλαβεν ἀπὸ τῆς μητρικῆς χειρὸς τὴν Χαριτῶν του διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἄμαξαν. Ἡ Χαριτῶ ἐκάθισε μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν. Ἡ μήτηρ ἦναψε πρώτη τὴν νυμφικὴν λαμπάδα, μετ' ἧς ἠθέλε παρακολουθῆσαι περὶ τοὺς νεονύμφους, ἤρχοντο δὲ κατόπιν ἐπίσης λαμπαδηφοροῦντες καὶ πάντες οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ συμμετασχόντες τῆς ἐορτῆς. Οὕτως ἐκίνησεν ἡ πομπὴ καὶ ἀντήχει λιγύφθογγος ὁ ὕμναιος ὑπὸ τὸν ἦχον αὐλοῦ καὶ κιθάρας. Παρὰ τὴν ὁδὸν ἐχαιρέτιζον ἐπιφωνοῦντες πλεῖστοι γνωστοὶ πολλῖται, πρὸ τῶν θυρῶν δ' ἦσαν παμπληθεῖς αἱ περιεργοὶ πάντοτε γυναῖκες.

Ὁ Φυλλίδας δὲν εἶχε μητέρα διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ καιροῦ, πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου ἅμα φθάσαντα μετὰ τῆς νύμφης. Διὰ τοῦτο συγγενῆς τις δέσποινα ἀνέλαβε τὸ ἱερὸν τοῦτο καθήκον καὶ ἴστατο ἤδη λαμπαδηφοροῦσα πρὸ τῆς οἰκίας, ὅταν ἡ πομπὴ ἐπλησίασεν ἐκεῖ. Αὕτη παρέλαβε καὶ εἰσῆγαγε τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον, ὅπου ἐν εἶδει αἰσίου οἰωνοῦ ἔρραναν αὐτὴν μὲ ὀπωρικὰ καὶ μικρὰ χρυσᾶ νομίσματα. Ἐξῶ δὲ τῆς οἰκίας ἔκαυσαν οἱ ἄνδρες, κατ' ἀρχαῖον βουλευτικὸν ἔθος, τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης πρὸς δῆλωσιν, ὅτι δὲν ἐπετρέπετο πλέον εἰς τὴν νεόνυμφον νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φυλλίδα ἤρχισεν ἄλλο συμπόσιον, εἰς ὃ παρεκάθισαν οἱ μὴ συμμετασχόντες τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φιλοκλέους φίλοι καὶ ἡ εὐθυμία διήρκεσε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Κατ' ἐκεῖνην τὴν ὥραν χορὸς παρθένων ἔψαλε πάλιν τὸν Ὑμέναιον πρὸ τῆς θύρας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου.

XV.

Συνήθως οἱ διηγηματογράφοι, ἀφοῦ ἐνώσωσι διὰ τοῦ γάμου ἐρωτικὸν τι ζεῦγος, διὰ πολλῶν περιπετειῶν ἀξιώθεν τοῦ εὐτυχήματος τούτου, κόπτουσι τὸ νῆμα τῆς διηγήσεως, λέγοντες ὅτι ἐτελείωσε. Τοῦτο ἡδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ ἡμεῖς. Ἀλλὰ πρὶν ἀποχαιρετισθῶμεν, φίλε Ἀναγνώστα, ἀς ρίψωμεν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰ ἀμέσως μεθεπόμενα ἔτη ὡς μὴ καθησυχάσαντες ἔτι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἱστορηθέντων.

Τί γίνεται ὁ Θράσυλλος;

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὐδὲν ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ ἐν Χαιρωναίᾳ καὶ οὐδεὶς ἴσως τὸν ἐνθυμεῖτο. Ἡμέραν τινὰ ὁ Κτησιφῶν ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φυλλίδα. Δύο ζῶηροι καὶ τρυφεροὶ παῖδες, υἱοὶ τοῦ Φυλλίδα, ἐπαίζον εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἅμα ἰδόντες τὸν Κτησιφῶντα ἐπήδησαν καὶ τὸν περιέβαλον διὰ τῶν μικρῶν βραχιόνων των. „Κτησιφῶν, Κτησιφῶν, ἦλθες πάλιν; Ἦλθες ἀπὸ τὴν Κόρινθον;“ — „Ναί, ναί! Σὰς ἔφερα καὶ ἄτι τι.“ — „Δεῖξ' τὸ μας!“ — „Αὐριον Σὰς τὸ φέρνω, τώρα ἦλθα νὰ ἰδῶ μιὰ στιγμὴ τὸν πατέρα Σας.“ — „Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφαῖς μας εἶνε πίσω ἐκεῖ ἔστων κῆπο. Ἐλα νὰ Σε πᾶμε ἐμεῖς.“ Οἱ παῖδες ἔλαβον τὸν Κτησιφῶντα ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ τὸν ἔσυρον πρὸς τὸν κῆπον φωνασκοῦντες.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν ὁ Κτησιφῶν εἶπε πρὸς τὸν Φυλλίδα καὶ τὴν Χαριτῶν: „Εἶδα τὸν Θράσυλλον.“ — „Ποῦ;“ ἠρώτησεν ὁ Φυλλίδας ὡς ἐπτοημένος καὶ ἐνευσεν πρὸς τὰς θυγατέρας του, δύο χαριέστατα πανομοιότυπα τῆς Χαριτοῦς, ν' ἀποσυρθῶσι μετὰ τῶν παίδων. „Καὶ ποῦ εἶδες λοιπὸν τὸν Θράσυλλον; ἠρώτησε καὶ πάλιν. „Τὸν εἶδον εἰς τὴν Κόρινθον καὶ πιστεύω, ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ τὸν συλλάβωμεν καὶ νὰ τὸν τιμωρήσωμεν.“ — „Ὅχι, ὄχι“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας, ἐφαίνετο δὲ καὶ ἡ Χαριτῶν συμμεριζομένη τὴν γνώμην του. „Ἄς τὸν ἀφήσωμεν εἰς τὴν τύχην του, ἥτις ἀρκετὰ τὸν τιμωρεῖ καὶ τὸν παιδεύει. Ἀλλὰ πῶς ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῇς;“

„Τὸν εἶδον κατὰ τινὰ ἐορτὴν τῆς Ἰσιδος, τὴν ὁποίαν ἐορτάζουσιν οἱ Κορίνθιοι κατὰ τὸ ἔαρ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐτησίας ναυτιλίας. Ἡ ἐορτὴ ὀνομάζεται ναῦς τῆς Ἰσιδος. Ἡ λιτανεία ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς καὶ κατευθύνεται εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου πλοῖόν τι, στολισμένον ἔξωθεν μὲ αἰγυπτιακὰς ζωγραφίας, ἐγκαινιάζεται πανηγυρικῶς καὶ καθέλκεται κατόπιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀφοῦ τὸ πλοῖον ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος καὶ γίνῃ ἄφαντον, ἐπιστρέφει ἡ πομπὴ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἰσιδος. Ἐκεῖ ἀναπέμπεται καὶ ἄλλη πρὸς τὴν θεὰν εὐχὴ ὑπὲρ τοῦ ρωμαίου Αὐτοκράτορος καὶ τοῦ λαοῦ του καὶ ὕστερον προσέρχεται τὸ πλῆθος μὲ κλάδους καὶ στεφάνους καὶ ἀνθὴ διὰ νὰ ἀσπασθῇ τοὺς πόδας ἀργυροῦ τῆς Ἰσιδος ἀγάλματος.“

„Ἐτυχε λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ ἐξέλθω διὰ νὰ θεωρήσω τὴν λιτανείαν, τὴν ὁποίαν θὰ Σὰς περιγράψω ὡς λίαν περιεργὸν τῷ ὄντι. Πρὸ τῆς κυρίας πομπῆς ἔτρεχε θαυροβόων πλῆθος ἀνδρῶν ποικιλοτρόπως ἐνδεδυμένων. Ἄλλος μὲ περιεζωσμένον τὸ ἔξωφός ὡς στρατιώτης ἢ κυνηγὸς καὶ ἄλλος προσωπιδοφόρος ὡς γυνὴ φιλαρέσκως ἐνδεδεμένος καὶ βρίθων κοσμημάτων. Μονομάχοι καὶ ἀθληταὶ πάνοπλοι, φιλόσοφοι γενειοφόροι, ὀρνιθοθήραι καὶ ἄλιεῖς ἤρχοντο κατόπιν. Ἐξημερομένη ἄρκτος ἦτο περιβεβλημένη γυναικεῖα ἐνδύματα, δυσειδὲς δὲ πίδακος μὲ φρύγιον πῖλον καὶ ἐνδυμα ὑπεκρίνετο τὸ βᾶδισμα καὶ τὸ παράστημα ὠραιστάτου τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας νεανίου, κρατῶν χρυσοῦν εἰς τὴν χεῖρα κύπελλον· ὄνος μὲ πρόσθετα πτερὰ παρίστα τὸν Πήγασον, παρ' αὐτὸν δ' ὤδευσεν κυρτὸν γερόντιον ὡς Βελλεροφόντης.“

„Μετὰ τούτους ἤρχετο ἡ κυρία πομπή, ἥς προηγείτο πάλιν χορὸς λευκειμονουσῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔρρανον τὸν δρόμον μὲ ἀνθύλλια καὶ μῦρα· ταύτας ἠκολούθει πλῆθος μέγα λαοῦ, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πάντων λαμπαδηφόρων καὶ προχωρούντων ὑπὸ τὸν ἦχον αὐλοῦ καὶ κιθάρας καὶ τὸ ἄσμα σμήνους παίδων. Κατόπιν ἤρχοντο οἱ κατχοῦμενοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πάντες μὲ λινὰ ἐνδύματα· αἱ γυναῖκες ἔφερον πέπλον ἐπίσης λινοῦν, οἱ ἄνδρες εἶχον τὴν κεφαλὴν

δλην ἐξυρισμένην καὶ ἐκροτάλιζον τὰ εἰς χεῖράς των ὀνομαστά τῆς Ἰσιδος κρόταλα. Μετὰ τούτους ἤρχοντο οἱ ἱερεῖς μὲ τὰ σύμβολα τῶν θεῶν. Ὁ πρῶτος ἔφερε λυχνίαν ἐν σχήματι λέμβου, ὁ δεύτερος δύο μικροὺς βωμούς, σύμβολα τῆς ἐπικουρίας καὶ πρόνοιας τῆς Ἰσιδος καὶ ὁ τρίτος τὸν νικηφόρον φοίνικα χρυσόφυλλον καὶ τὸ σκήπτρον τῆς εἰρήνης. Ὁ τέταρτος ἔφερεν εἰς περιθέατον ὕψος τὸ ἔμβλημα τῆς θείας εὐθυδικίας καὶ εὐμενείας, ἥτοι χεῖρα ἀνοικτήν, ἔφερε δὲ καὶ ἀγγεῖον, ἀφ' οὗ ἐστάλασσε γάλα, ὁ πέμπτος χρυσὴν σκάφην καὶ παρ' αὐτὸν ἕτερος ἀμφορέα.

„Κατόπιν τούτου προέβαιναν ὁ θεὸς Ἄνουβις κυνὸς ἔχων κεφαλὴν καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κρατῶν σκήπτρον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς φονίειον κλάδον. Τοῦτον ἠκολούθει ἡ θεὰ Ἰσις ἐν μορφῇ δαμάλεως, ἐπὶ τῶν δύο ὀπιθίων ποδῶν ἱσταμένης. Παρ' αὐτὴν ἐσύρετο κιβώτιον πλήρες ἀγίων λειψάνων, ἐν οἷς καὶ ἡ ὕδρια ἐκείνη, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς ἀρχῆς καὶ προσεύσεως πάντων ἐκ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ὑγρότητος. Τελευταῖος ἤρχετο ὁ ἱεροδύτης.

„Πρὸ παντὸς ἄλλου εἴκνυσε τὴν προσοχὴν μου ὁ ὕψιλος ἐκεῖνος καὶ ρωμαλέος ἀνὴρ, ὅστις παρίστα τὸν Ἄνουβιν. Δὲν ἤξεύρω δὲ διὰ τί τὰ βλέμματά μου προσηλοῦντο πάντοτε ἐπ' αὐτόν. Συνέβη δέ, ὅταν ἡ πομπὴ ἐσταμάτησέ μίαν φορὰν καθ' ὁδόν, νὰ ὑψώσῃ ὀλίγον τὴν κυνὸς κεφαλὴν του, ἴσως διὰ ν' ἀνασάνῃ ὀλίγον καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶδον τὸ πρόσωπόν του. Ταυτοχρόνως συνηντήθησαν τὰ βλέμματά μας, καὶ ἀνεγνωρίσαμεν ἀλλήλους. Ἦτον ὁ Θράσυλλος, ὅτι δὲ ἐτρόμαξεν ἐκεῖνος ἅμα ἀναγνωρίσας με, τοῦτο παρέτήρησα εἰς τὴν μορφήν του καὶ ἐπείσθην ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς ἔβαλε τὸ κυνικὸν κάλυμμα πάλιν εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐγὼ ὅμως ἔγεινα ἄλλος ἐξ ἄλλου. Τὸ πάλαιον κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου μῖσος ἀνεφλέχθη πάλιν ἐν τῇ ψυχῇ μου καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸν συλλάβω εὐθὺς καὶ νὰ τὸν παραδώσω ὁ ἴδιος εἰς τὰ δικαστήρια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐτόλμουν νὰ ταράξω τὴν πομπήν, μοι ἔμεινε καὶ καιρὸς νὰ σκεφθῶ καὶ ἡσυχώτερα. Ἐσκέφθην, ὅτι δυνάμεθα νὰ τὸν εὐρωμεν καὶ ἀργότερα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ σοὶ ἀνακοινώσω πρῶτον τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ ἀκούσω τὴν θέλησίν σου. Δὲν θὰ ἦνε ὅμως καλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν βαθέως κεχαραγμένα τὰ ἴχνη ἐλσεινῶν παθῶν, τὰ ὅποια ἔβραζον ἀκόμη ἐντὸς τῆς μαύρης ψυχῆς του.“

„Εἶμαι πεπεισμένος“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „ὅτι αὐτὸς ὁ

ἄνθρωπος δὲν ἐκαλλιτέρευσε διόλου, καὶ ὅτι δὲν θὰ εὐτυχῇ ποτέ μὲ αὐτὴν τὴν κακὴν καρδίαν του καὶ τὴν ἀνήσυχον συνείδησιν, τὴν ὁποίαν ἔχει, καὶ ἂν ἀκόμη φαίνεται εἰς τὸν κόσμον εὐτυχὴς καὶ ἡσυχος.“

„Τί εἶχεν ὅμως νὰ κάμῃ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἰσιδος;“ ἠρώτησεν ὁ Κτησιφῶν.

„Ἀπὸ εὐλαβειαν δὲν θ' ἀνεμίχθη βέβαια εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας. „Εἶνε ἀληθές, ὅτι καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἀφιεροῦνται ἀπὸ τινος εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν λατρείαν, ἴσως διότι δὲν ἱκανοποιοῦνται πλέον μὲ τὴν ἐθνικὴν μας θρησκείαν. Πολλοὶ ζητοῦσιν ἄλλους θεοὺς καὶ δελεάζονται ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν, τὸ ξένον καὶ τὴν μυστηριώδη φύσιν τοῦ θρησκευματος τούτου. Ἀλλ' ὁ Φυλλίδας δὲν παρασύρεται ὑπὸ τοιούτων λόγων.“

„Οὔτε ἀπὸ φιλοδοξίαν“, εἶπεν ὁ Κτησιφῶν, διότι τὸ ἱερατεῖον τῆς Ἰσιδος δὲν ἀπολαύει ἰδιαιτέρας τιμῆς ἐκτιμήσεως, ἄλλως τε αὐτὸς θὰ ἔχῃ τὴν ὑποδεστέραν μεταξὺ αὐτῶν θέσιν.“

„Ἰσως ὅμως κατεσπατάλησεν ὅλην τὴν περιουσίαν του καὶ διὰ τῆς ἀθλιότητος καὶ κακουργίας του τόσον ἐδείνωσε τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν του, ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ κρυφθῇ μεταξὺ τῆς συμμορίας ταύτης ἀποφεύγων οὕτω τὴν καταδίωξιν τοῦ νόμου καὶ καθιστῶν ὅπως οὖν ἀνεκτὸν τὸν βίον του. Θὰ εὐρίσκη δὲ πάντοτε εὐκαιρίαν ὅπως δουλεύῃ τὰ αἰσχροὰ πάθη του, διότι ἡ ἐκκλισις καὶ ἡ κακοήθεια τοῦ θρησκευματος ἐκείνου εἶνε ὅση πλείστη. Ἄς τὸν ἀφῃώμεν ὅμως, φίλε μου, μεταξὺ τῶν ὁμοίων του πιστεύω καὶ ἡ Χαριτώ μου νὰ μὴ ἐπιθυμῇ διόλου νὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν.“

„Διόλου“, ἀπήντησεν ἡ Χαριτώ, „διὰ νὰ ἐκδικηθῶμεν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν μας; Ἄς ἀπολαύμεν εὐγνωμόνως τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν οἱ θεοὶ μᾶς ἔδωκαν εὐλογήσαντες τὴν τύχην μας, καὶ ἄς λησμονήσωμεν τοὺς ἐπιβουλευθέντας ἡμᾶς.“

„Αὐτοὶ εἶνε ὠραῖοι λόγοι“, ὑπέλαβεν ὁ Κτησιφῶν „οἱ ὅποιοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν εὐγενῆ καὶ ἡμερον καρδίαν γυναικός. Εἶδε τὴν ἀρχὴν ταύτην νὰ ἐνστερνισθῶσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.“

Ἄς ἀρκεσθῶμεν, φίλε Ἀναγνώστα, μὲ τὸ λόγιον τοῦτο καὶ ἄς μὴ ἀπαιτήσωμεν ὑψηλοτέρας ἀρχὰς παρ' εἰδωλολάτρου προπάτορός μας. Ἡμεῖς ὅμως ὡς Χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ προχωρήσωμεν περισσότερον.

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Μονοτονία ἐν Ἀθήναις. — Ἡ κατάρρευσις τῶν σιδηρῶν δοκῶν τοῦ θεάτρου καὶ ὁ θεός. — Ἡ κλοπὴ τοῦ νομισματικοῦ μουσείου. — Ὁ κ. Ροῖδης ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν μίαν νύκτα. — Δευτέρα πτώσις τῆς Κούτρας.

Ἐν Ἀθήναις, 27. Νοεμβρίου.

Ἄκρα μονοτονία ἐπεκράτει τῶν Ἀθηνῶν, δὲν εἶχομεν οὔτε βουλευτικὰς οὔτε δημοτικὰς ἐκλογάς, δὲν εἶχομεν θορυβώδεις διαδηλώσεις μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ υποψηφίου περιαγομένης ἐφ' ἀμαξῆς, ἐν πομπῇ, δίκην ἐπιταφίου, καὶ περι-αυγαζομένης ὑπὸ τῆς πολυχρόου λάμπεως τῶν βεγγαλικῶν, δὲν ἠκούετο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς παράφωνος ὀρυμαγδὸς ζητωκραυγῶν ὑπ' ἐξώστην τινά, δὲν ἀγερρίπτοντο πυροτεχνήματα ὡς φλογεροὶ ὄφεις περιελισσόμενα γοργῶς ἐν τῷ κενῷ καὶ βροντωδῶς ἐκρηγνύμενα ἢ εἰς μαγευτικῶς γλυκυχρώμους πολυελαίους καταπίπτοντα.

Δὲν εἶχομεν οὔτε τὴν Βουλὴν, νὰ λάμπουν τὰ παρά-

θυρα τοῦ Βουλευτηρίου μέχρι βαθείας νυκτός, νὰ φρουρῶσιν παρὰ τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τῶν προφυλαίων του οἱ στρατιῶται ἔχοντες ἐστημένα τὰ ὅπλα κατὰ πυραμίδας, φρικίασις νὰ διατρέχῃ τὸ καταπλημμυροῦν τὸν περίβολον τοῦ Βουλευτηρίου πλῆθος περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐντὸς θυελλώδους συζητήσεως, ἀγωνία νὰ συσφίγγῃ μυρίας καρδίας — φεῦ! καὶ μυρίους στομάχους! — ἀνὰ τὴν πόλιν ὅλην καὶ τὴν Ἑλλάδα περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐμπιστοσύνης ψηφοφορίας.

L'enennî naquit un jour de l'uniformité

πληξίς καὶ ἀνία μᾶς εἶχε καταβάλῃ. Οὐδεμία συγκίνησις, ἐβαδίζομεν μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ὥσει ἐκανονίζομεν πάντες

Σημ. Ἐνεκα βραδύτητος ἐν τῷ ταχυδρομείῳ ἡ δημοσίευσίς τῶν „Χρονικῶν“ τούτων ἀνέβληθῇ μέχρι τῆς σήμερον.